

Alvys värld

Vinter-
trädgården

M.F. Skuggeld

Observera!

Omslaget är skapat av den fantastiska konstnären
Christine Sjöström

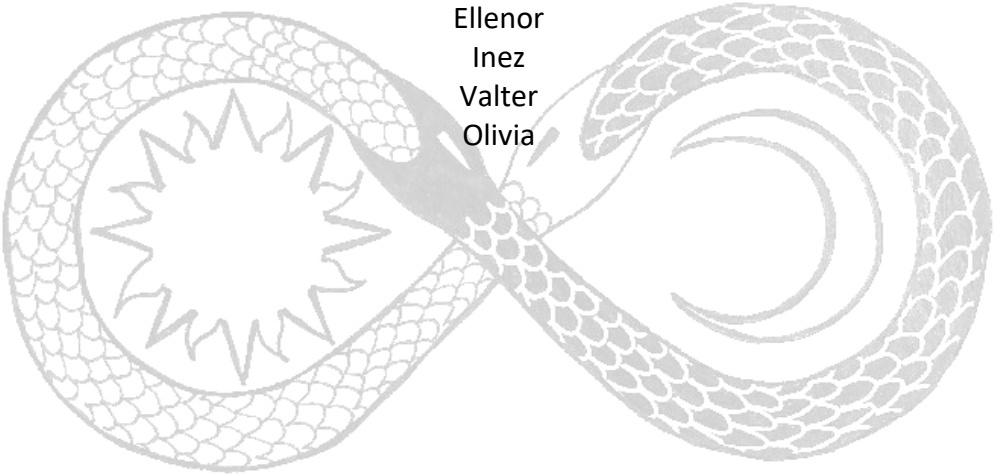
Förlaget är det bästa. Miramir förlag.

All text i denna berättelse är skapad av @Skuggeld.

Den som använder sig av något utan tillåtelse kommer
att ridas av maran första natten efter brottet och sedan
slitas i stycken av mansulvar innan morgonen gryr.

Tillägnad diserna

Alexander
Isolde
Ardis
Angelika
Gabriella
Ludvig
Bianca
Ellenor
Inez
Valter
Olivia

Förord

*Alvys berättelse är den viktigaste, men den är endast en
bland tusentals öden.*

*Denna korta historia handlar om en annan av
personerna i hennes berättelse... och utspelar sig vintern
innan den sista hösten.*

/Skuggeld

*"Vinterträdgården är den mest magiska platsen i mitt
huvud..."*

*Jag ser den framför mig i natthimlens sken, där den lyser
i sin silverfärg med silverfrukterna."*

/Isolde Ankarsparre

En iskalla vinterafton

Det var iskall vinter med hög och svart himmel. Vita kalla stjärnor glödde och månen var nästan full. Bredvid den lilla skridskobanan lekte två små barn i en stor upplöjd snödriva. Dom hade övergivit sina försök i skridskoåkning och höll nu på att klättra runt i snön. Den ena hade en klubba som han hackade i snön med. I de vilda huggen och hur han tog i, kunde Frostnatt känna igen sig. Barnet krigade. Snön nedanför toppen var fiender som han dödade. Varje hugg med klubban, var gång den borrarde ner sig i snön, var det en fiende som föll. Barns lekar. Så oskyldiga och så fruktansvärt grymma.

Frostnatt stod stilla i en pöl av ljus under parklyktan och studerade pojken och hans vän. Lät blicken glida bort mot föräldrarna som stod och talade med varandra. Blicken gick tillbaka till barnen. Han mindes hur han själv hade lekt de där lekarna. Men det hade varit människor

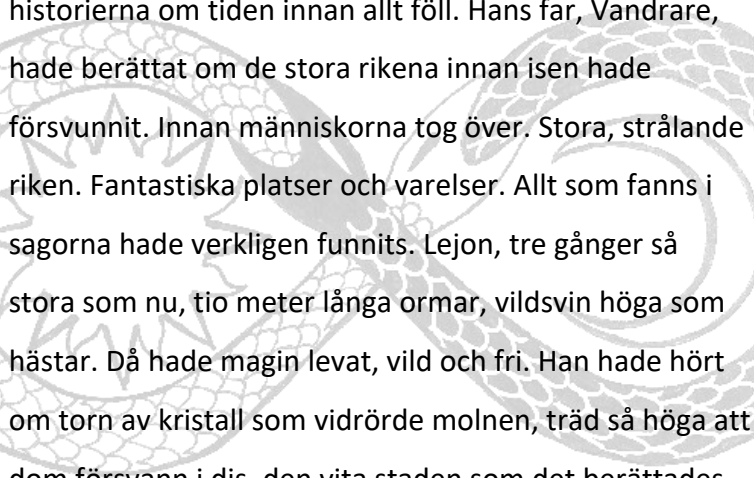
han dödade i sina lekar. Han undrade vad människobarnet dödade? Vättar, troll, mansulvar?

En av föräldrarna såg honom stirra, rynkade ögonbrynen och mätte honom med blicken. Ibland såg de honom, ibland inte. Han visste inte hur det där fungerade. Kanske var det för att han, liksom så många yngre, var födda bakom illusionens väv?

Frostratt nickade kort och började gå iväg, snön knastrade under fötterna. Det var få människor på gångvägen och de han mötte höll blickarna tomt riktade framför sig. Han passerade ett igenbommat dagis, ett par vinterklädda skogsdungar och grunden av ett hus som sedan länge försvunnit.

Efter ett par minuter gick han in under en av människornas tunnlar, fruktade ett par ögonblick för att den vrålande tunnlevagnen skulle rusa över honom likt ett vrålande monster. Men den kom inte. Istället var vinteraftonen ensligt tyst.

På andra sidan gick han över en liten väg och sedan ut i parken som delade av Solna. Märkligt namn numera på

en plats som inte hade varit en ö på mer en tusen år. Här visste han att det hade legat ett stort träsk en gång och fortfarande kunde man ana fukten djupt under jorden. Frostnatt hade inte funnits då. Han var mycket yngre. Han var liksom många född och uppvuxen i en tid då allt det strålande hade försvunnit. Såklart hade han hört historierna om tiden innan allt föll. Hans far, Vandrare, hade berättat om de stora rikena innan isen hade försvunnit. Innan människorna tog över. Stora, strålande riken. Fantastiska platser och varelser. Allt som fanns i sagorna hade verkligen funnits. Lejon, tre gånger så stora som nu, tio meter långa ormar, vildsvin höga som hästar. Då hade magin levat, vild och fri. Han hade hört om torn av kristall som vidrörde molnen, träd så höga att dom försvann i dis, den vita staden som det berättades om i alla sagor. Men allt det där var förbi nu. Efter det stora kriget och sedan människorna kom var allt borta, förstört eller i ruiner.

Han rörde sig upp för en liten backe och blickade ut över fältet.

Den gamles berättelse

Även Skytteholmsparken var ensam. Inga människor syntes till annat än som avlägsna skuggor mot den vita snön. Det fanns en del gamla träd i parken. Höga, gnistrande vita av frost och snö. Under ett par sekunder stod han stilla och njöt av stillheten, sedan började han åter röra sig. I parken fanns ett rött trähus och där var det bestämt att mötet skulle äga rum. Efter ett par minuter såg han en gammal man sitta på en parkbänk. Han rörde sig närmare, stannade och studerade honom.

Där fanns ålderns djupa fåror och grått skägg. En tung sorg tycktes ligga likt en mask över det gamla ansiktet. Efter ett par hjärtslag såg mannen upp, kisade med ögonen, log och nickade.

”Frostmatt?” frågade mannen med knarrig röst.

”Ja, och du är Tommy”, sa Frostmatt.

”Ja det är jag”, sa mannen, nickade och klappade på bänken.

Frostratt satte sig ner och lät blicken gå över det gamla, trötta ansiktet. Gamlingen sneglade på honom och log bistert bakom sitt gråvita skägg.

”En kall plats att mötas på”, sa Frostratt, ”Inte för mig, men för dig människa.”

”Mm”, mumlade mannen och nickade. ”Vad spelar det för roll. Jag fryser inte så värst. Gör du?”

”Nej”, sa Frostratt. ”Vi fryser inte.”

”Mm ... Jag vet. Ni tål kölden”, sa mannen med samma bittra leende. Tjock köldrök strömmade ut mellan de vintertorra läpparna. ”Ständigt och evigt unga, ständigt och evigt tåliga. Jodå, jag minns.”

”Så, berätta. Varför ville du ses?”

”Jag vill berätta något, och jag vill ha något för det”, sa mannen och kisade mot Frostratt genom köldröken.

”Min herre sa att du hade något viktigt att berätta. Något som han behöver veta och något som du ska visa mig.”

”Ja, jag vill det för att din herre en gång räddade mitt barn”, mumlade mannen.

”Ditt barn är till hälften en av oss eller hur?”

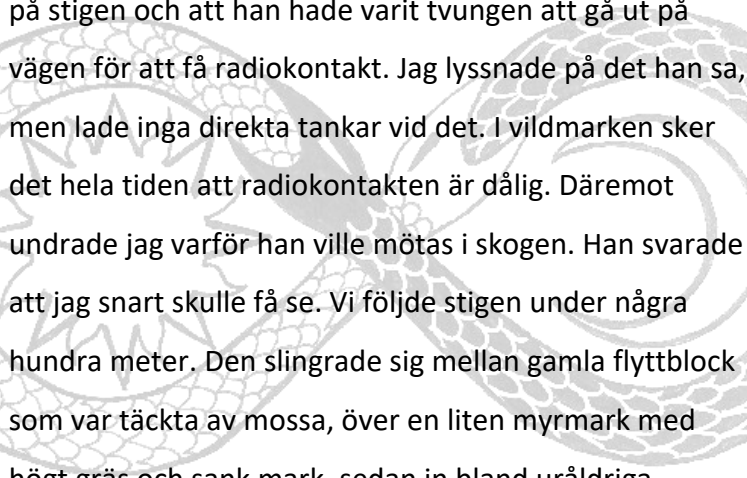
”Din herre... han räddade mitt barn en gång. För det står jag i skuld och den vill jag betala innan det är för sent. Men jag vill också ha något för det. Låter det ologiskt?”

”Det låter invecklat människa. Men jag antar att du har dina skäl”, sa Frostnatt och fortsatte att studera mannen. ”Ta din tid. Jag har inte bråttom.”

”Nå, jag var en skogshuggare i min ungdom. Vi jobbade med maskiner. Motorsågar, lyftkranar, sågmaskiner. Vi sågade, lyfte, samlade ihop, körde till stora uppsamlingsplatser där vi lade tusentals och åter tusentals träd på hög. Vi gjorde plankor av det mesta och skickade iväg massor för att bli möbler, ved och annat.”

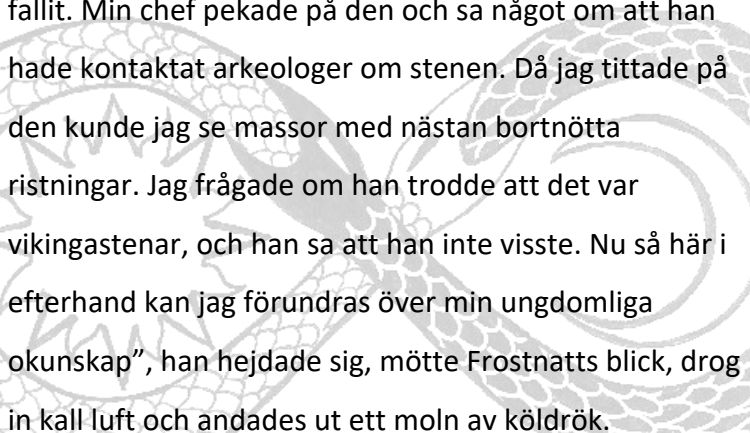
Frostnatt grimaserade. Den gamle mannen såg det och nickade.

”Ja, det är inget jag är stolt över. Nå, en dag kontaktade min chef mig över radion. Han bad mig möta honom vid infarten till en stig mitt i skogen. Jag åkte till

platsen där han väntade. Då jag kom fram, stod han vid infarten till en liten grusväg och vinkade. Jag stannade och klev ur bilen. Han såg stressad och spänd ut och bad mig att följa med. Sedan började han att gå och visade mig till en stig. Medans vi gick berättade han för mig att all kommunikation slutade att fungera så fort vi gick in på stigen och att han hade varit tvungen att gå ut på vägen för att få radiokontakt. Jag lyssnade på det han sa, men lade inga direkta tankar vid det. I vildmarken sker det hela tiden att radiokontakten är dålig. Däremot undrade jag varför han ville mötas i skogen. Han svarade att jag snart skulle få se. Vi följde stigen under några hundra meter. Den slingrade sig mellan gamla flyttblock som var täckta av mossa, över en liten myrmark med högt gräs och sank mark, sedan in bland uråldriga, lavklädda träd. Till slut, efter vad som kändes som en evighet, kom vi fram till ...”, den gamle tystnade och sög in kinderna. Han sneglade mot frostnatt och Frostnatt såg tillbaka.

”Vad såg du?” sa Frostnatt.

”Ja ... Hur var det den där första gången? Hur ska jag beskriva något som är så avlägset och länge sedan? Jag kan inte beskriva det som något annat än gigantiska Stonehenge-stenar, omgivna av en tjock, vit dimma. Eller dimman började där stenarna stod och stenarna sträckte ut i dimman och försvann. En av de stora stenarna hade fallit. Min chef pekade på den och sa något om att han hade kontaktat arkeologer om stenen. Då jag tittade på den kunde jag se massor med nästan bortnötta ristningar. Jag frågade om han trodde att det var vikingastenar, och han sa att han inte visste. Nu så här i efterhand kan jag förundras över min ungdomliga okunskap”, han hejdade sig, mötte Frostnatts blick, drog in kall luft och andades ut ett moln av köldrök.

”Jag vet vilken berättelse det här är”, mumlade Frostnatt.

Den gamle mannen nickade långsamt och fortsatte sin berättelse.

”Vi gick in mellan stenarna. Det var som att gå genom en kilometer av tjock dimma. Vi gick länge. Men då jag

vände mig om såg jag att vi bara hade gått några meter. En våg av skräck sköljde över mig. Jag såg efter min chef. Jag vet, sa han, kusligt eller hur? Jag kunde inget annat än att nicka. Han lät mig hämta andan ett par sekunder innan han drog mig vidare. Efter ytterligare en kilometer, eller en meter, lättade dimman och vi kom ut i något som såg ut som en vildvuxen, övergiven trädgård täckt av snö. Överallt runtomkring oss stod höga träd med vita stammar. Då jag gick närmare ett av dem där träden såg jag ... Dimbleka frukter, som påminde om ... Jag vet inte vad jag ska beskriva dem som? Små plommon kanske? Medan jag stod och såg på dem, började det mörkna. Du vet den där stunden mellan eftermiddag och kväll på vintern. Man tänker nästan aldrig på den, men man märker av den mer än på sommaren. Den här gången tänkte jag på det. Ena sekunden såg jag på de bleka frukterna i nästa ögonblick såg jag magi. Det skedde mellan en ögonblinkning. Träden skimrade som om stjärnorna och månens ljus bodde i dem. Jag menar... Dom skimrade verkligen magiskt, som man ser på film,

fast det här var på riktigt. Jag borde ha blivit rädd, men istället kom en stor frid och lycka över mig. Jag vände mig mot min chef och såg frågande på honom. Vad är det här för plats chefen, frågade jag. Han skakade på huvudet och såg minst lika överraskad ut som jag.” Den gamle mannen tystnade och såg ner i snön. Under ett par hjärtslag satt han tyst och andades.

Frostratt förundrades. Han satt bredvid en gammal människa som sett vad han själv aldrig sett. Den legendariska och heliga Vinterträdgården.

”Jag har aldrig sett trädgården. Den förstördes innan jag föddes”, sa Frostratt.

”Mm...”, mumlade den gamle mannen. ”Ja, jag antar att det här är länge sedan nu, också för vissa av er.”

”Ja”, sa Frostratt. ”Vad hände sedan?”

”Sedan ... Ja, vad ska jag säga. Min chef var en stor och snäll karl. Snäll för att vara en chef. Ena sekunden stod han och såg på mig med samma min som jag måste ha haft. Salig, rusig blandat med chock. I nästa ögonblick darrade en pil här på honom.” Mannen pekade på

bröstet där hjärtat satt. "Chefen suckade och föll omkull. Jag stirrade på honom och runtomkring mig. Sedan sprang jag för allt var jag var värd. Det slog till i kroppen, men jag brydde mig inte om det, istället sprang jag vidare, flydde in i dimman och ut på andra sidan. När jag kom upp på vägen blev jag väldigt andfådd. En pil satt i min rygg och en till i min axel. Då jag vände mig om såg jag den vackraste varelse jag någonsin sett. Den såg fullkomligt överklig ut. Ja du vet hur ni ser ut för oss, eller hur?"

Frostratt nickade.

"Nå, disen spände sin pilbåge och sköt igen. Men jag slängde mig över bilens motorhuv, slet upp dörren, klättrade in och lyckades få igång bilen. När jag hade kört en liten bit, insåg jag att pilarna grävde sig inåt. Jag satt ju ... Ja, lutad liksom. En av dem hade trängt rakt igenom och det var blod överallt. Jag förlorade medvetandet och när jag vaknade var bilen i diket. Livrädd och snurrig i huvudet tog jag mig ut. Jag fick

igång radion och försökte anropa efter hjälp. Jag måste ha blött mycket eftersom snön blev väldigt röd.

Medan jag använde radion liggande i snön, såg jag disen komma gående. Han följde spåren, såg bilen och såg mig. Han log när han drog fram en ny pil och lade den på bågen. Jag började ropa om nåd. Men han tycktes inte bry sig. Istället kom han närmare, stannade på tre meters håll, flinade och tog sikte. Jag förstod att jag skulle dö, men jag ville inte dö, så jag reste mig och kastade mig emot honom. Jag var ju full av pilar och han måste ha blivit överraskad över att jag fortfarande kunde röra mig. På något vis fick jag omkull honom. Om och om igen slog jag. Vi brottades, han fick upp en sådan där lång, vacker kniv som ni har. Vi kämpade om den, jag lyckades få kniven ur hans hand och använde den mot honom. Han blev stilla och jag svimmade igen." Mannen pausade och studerade Frostnatt under ett par ögonblick. "När jag vaknade låg jag i en säng. Inte min egen eller på något sjukhus, utan i Silvervinds."

"Silvervind ...", sa Frostnatt lågt.

”Känner du igen namnet?”

”Ja”, sa Frostnatt och nickade.

”Jag trodde att jag var död och att jag såg en ängel.

Hon var ... Hon var så vacker. Långt silvervitt hår och sådan där ögon med alla färger. Det enda ljuset som fanns var från ett stearinljus och allt ljuset samlades i hennes ögon. Jag försökte, men kunde inte säga något. Hon log och viskade till mig på ert språk. Jag förstod vad hon menade även om jag inte förstod orden.

Dag efter dag, natt efter natt tog hon hand om mig. Bytte bandage, tvättade mig, matade mig. Jag kunde inte göra något. Hon till och med hjälpte mig med ...” Han gjorde en gest mot underlivet. ”Toaletten. Ja, allt. Det gick nästan en månad och varje dag var hon där och tog hand om mig. Vi talade med varandra, trots att vi inte förstod. Men ju mer vi talade, desto mer begrep vi. Att jag blev kär i henne var ingen överraskning, men att hon blev kär i mig var något jag aldrig helt förstod. Hon berättade att den jag hade dödat, var en stor fiende till henne och hennes folk, att han hade varit en jägare och

att han hade mördat många. Han hade även dödat hennes far för länge sedan, så hon var för evigt tacksam." Den gamle mannen hejdade sig och såg på Frostnatt. "Du vet vem hon var eller hur?"

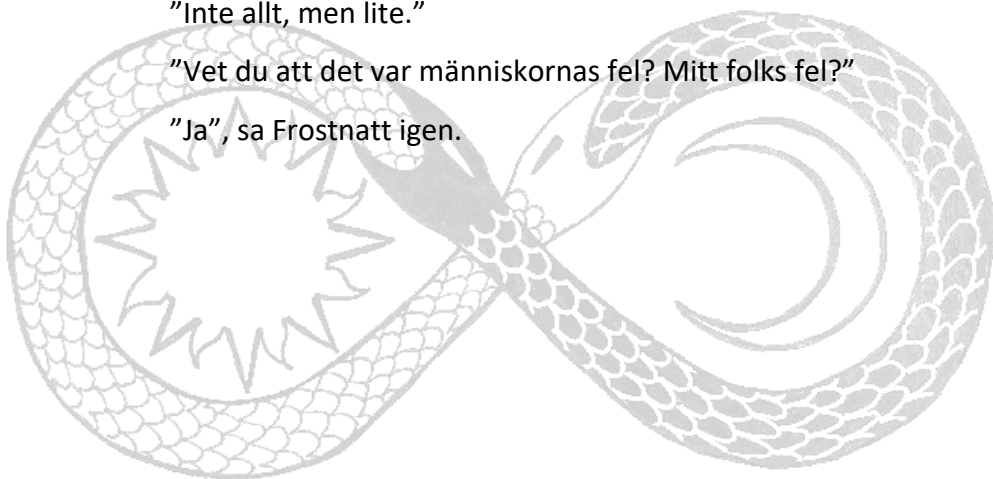
"Ja", sa Frostnatt.

"Då vet du också vad som hände med henne?"

"Inte allt, men lite."

"Vet du att det var människornas fel? Mitt folks fel?"

"Ja", sa Frostnatt igen.

Ett annat liv

”Vi levde tillsammans i flera år i det där lilla huset hon hade. Det var så vackert. Huset hade bara tre små rum. Väggarna var fylld av de mest underbara målningar du kan tänka dig. Scener ur er historia, bilder på djur och varelser. En del jag aldrig kunnat föreställa mig att dom fanns. Det som inte var målat var ljust, nästan vitt trä. Sängen var högt upp på väggen i en alkov och där hade hon målat stjärnhimlen. Det var som en dröm, men ändå mer verkligt än ...” Mannen såg sig omkring, bort mot ljusen från höghusen. ”Än det här.”

Frostmatt log och nickade. Han visste vad mannen menade. Deras blickar möttes och den gamle gav honom ett bittert leende.

”Hon berättade massor med saker för mig. Om hur ni levde, vilka ni var, om illusionerna som gömmer er värld från människorna.

Flera år senare gick vi tillbaka till trädgården. Den som ni kallar Vinterträdgården. Först ville jag inte, men hon

tjatade och sa att hon skulle skydda mig. Vi kom dit i gryningen. Jag såg ljuset från frukterna slockna. Den där friden kom över mig igen, vilket var märkligt, eftersom mitt minne från trädgården var allt annat än fridfullt.

Nu tog jag in mer av trädgården. Där fanns uråldriga, vittrande ruiner med djupgröna slingerväxter som klättrade över deras vita stenar. Där fanns rosenbuskar och främmande blå blommor som jag aldrig hade sett någon annan stans. Luften var fylld av trolldom och sådant där vitt ludd som maskrosor släpper ifrån sig. Allt tycktes gyllene och magiskt i den gryende dagens ljus. Små stigar slingrade mellan vildvuxna häckar och de gamla ruin-stenarna. Hela tiden hördes surrande, fågelsång och ljudet av små, små vingar.

På en av de vittrande stenarna satt en liten människolik varelse och stirrade på mig. Det var första gången jag såg en av de små. Dess vingar så skira att man kunde se rakt igenom dem. När jag tittade tillbaka öppnade den sin mun och visade vassa små tänder och ur dess strupe kom de vackraste toner som någonsin

nått mina öron. Ljudet tycktes fånga och svepa in mig i en sorts dröm.

Länge stod jag tyst och lyssnade till den smärtsammaste sång jag hört. Mina tårar föll, min själ föll och jag kunde inte röra mig hur gärna jag än ville. Till slut var Silvervind tvunget att dra bort mig. Hon varnade mig för att aldrig lyssna till de smås sånger. Ty deras sånger var den sorgesammaste av alla. Om vad sjöng den, frågade jag. Men Silvervind sa att hon skulle berätta en annan dag och inte i trädgården.

När vi hade gått en stund kom vi fram till en liten stenbro. Under den ringlade en liten bäck fylld av vita stenar. Fiskar av guld och silver rörde sig i det grunda vattnet. Där på bron, kysstes vi och lovade varandra evig kärlek.

En annan av ert folk var vid bron. En lång dis, som aldrig gav mig sitt namn. Silvervind och han hälsade på varandra och sedan hälsade han på mig. Han sa att jag hade gjort dem en stor tjänst då jag dödade deras fiende och att han i gengäld skulle hjälpa mig om det någon

gång skulle behövas. Det tackade vi båda för. Silvervind ... Ja, hon kände honom sedan tidigare. Han hade känt henens familj och hade tagit hand om henne då hon var liten. Nå, den där hjälpen skulle vi behöva snabbare än vi då visste. Det vara bara några veckor senare. Vi båda var nere vid sjön som låg nära huset. Vi badade, plaskade runt, lekte och stojade. Vid något tillfälle tyckte jag att Silvervind hejdade sig som för att lyssna. Jag frågade vad det var, men hon sa att troligtvis inte var något.

När vi kom hem till huset, väntade fiender dolda i skogen. Vi hann bara gå fram till dörren innan dom omringade oss och ropade att vi skulle ge upp. Silvervind kastade sig in i huset, fick fram bågen, strängade den och gjorde en pil klar. Jag tog en lång kniv och ställde mig vid dörren. Silvervind stod vid fönstret, beredd att skjuta. En av de fientliga diserna ställde sig så att vi såg honom och ropade att han ville tala, bara tala. Jag kunde se på Silvervind hur rädd hon var. Händerna darrade och hon svalde om och om igen. Men hon gjorde som dom sa, öppnade dörren och frågade vad dom ville. Genast

träffades hon av två pilar. En i låret och en i armen. Hon föll omkull och fienderna kom genast springande. Jag drog in Silvervind i huset, men hann inte att stänga dörren. En av diserna ställde sig i dörröppningen och skrek åt mig att jag skulle ge upp, men istället gjorde jag ett utfall och stack med kniven. Till min förvåning så träffade jag. Disen ramlade baklänges och jag fick igen dörren och lade på haspen.” Här hejdade sig gamlingen och gjorde en grimas.

”Det blev strid utanför. Jag tittade ut genom fönstret och såg hur den långe disen från Vinterträdgården kämpade mot dom främmande. Utan att tveka, sprang jag ut och hjälpte honom. Dom var fler än oss. Den långe disen visste verkligen hur man slogs, men jag hade bara min styrka. Jag hamnade mittemot en blond dis vars svärd blixtrade i solen. Ena sekunden sken det som av silver, i nästa ögonblick var det rött av mitt blod.”

Frosthatt studerade gamlingen medan han talade. Han kunde riktigt se hur allt spelades upp i gamlingens huvud. Hur han var tillbaka vid striden. De rynkiga

ögonen smalnade och munnen drogs ner. En ryckning i ena mungipan, som att han kände av en gamla skada.

”Det var då jag såg en stor svart varg... Den var större än en häst och kastade sig över en av fienderna. Under några sekunder kämpade dom med varandra, sedan slet vargen upp halsen på disen. Nu vet jag såklart. Jag har ju sett dem några gånger. Men då, den gången... Ja, det var som att se ett riktigt sagomonster och inse att det var på min sida.”

”Vilka var det?” frågade Frostnatt.

”Ulven var den som ni kallar Järnskogens fasa. Den som heter Geire”, sa den gamle.”

”Åh, jag känner...”, började Frostnatt leende. Men gamlingen tycktes inte höra, utan fortsatte sin berättelse.

”Fienderna flydde och den svarte vargen jagade efter dem. Den långe disen skyndade sig att se över Silvervinds sår. Skadorna var inte alvarliga och redan på kvällen vaknade hon till. Dagen efter hjälpte den långe disen oss bort från stugan. Under flera månader bodde

vi i ett stenhus på en kulle. Det var nästan som en liten borg och den långa disen sa att vi kunde stanna där och det gjorde vi. Då och då kom han eller andra diser förbi. Ibland kom det större grupper av dem och ibland kom även mansulvar dit. En gång träffade jag även Mörkergryning. Också han tackade mig för att jag hade besegrat den där första disen.”

”Hur var han, Mörkergryning?” frågade Frostnatt.

”Han var sträng och skrämmande. Det fanns ingen glädje i honom, bara en kallt, brinnande vrede.”

”Skrämmande?”

”Ja, mycket.”

”Ja, jag kan tänka mig det”, sa Frostnatt fundersamt.

”Men det behöver han nog vara.”

”Så du har aldrig träffat honom?” frågade den gamle.

”Nej”, sa Frostnatt och skakade på huvudet.

”Nå, tiden gick. Vi bodde i stenhuset och där fick vi vår son. En underbar, vacker liten pojke, med samma hår som Silvervind. Vi var... Vi var så lyckliga. Ja, vi var verkligen så oerhört lyckliga dom där åren. Sommar,

höst, vinter och vår. Allt var magiskt på något vis. Kanske för att allt var så fyllt av hennes och min kärlek? Jag upplevde nog bara en bråkdel av det ni känner. Men jag kunde se på henne då vi stod vid en fors och när vinden drog genom träden. Hör du, brukade hon säga, den sjunger om prinsessan. Den sjunger hennes namn. Vilken prinsessa, frågade jag. Den sista, sa hon.”

Den gamle mannens ögon glänste i ljuset från parklyktan. Frostnatt studerade honom, men gjorde inget för att trösta.

”Mitt människoliv hade sedan länge blivit som en som en dröm. Jag glömde bort saker och det kändes inte viktigt att minnas. Det var... Jag vet inte... Kanske var det ett misstag? Kanske skulle jag ha visat människovärlden för henne och förklarat hur den fungerade? Kanske skulle jag ha tänkt mer på den? Men lyckan med henne, var större än allt annat, så jag glömde bort att jag var en människa.”

Det vedervärdiga

Då och då återvände vi till trädgården. Var gång var det som att gå in i en dröm.” Den gamle mannen skrattade till vid minnet och Frostnatt kunde inte låta bli att le åt mannen.

”Det var... Ibland var det diser där. Oftast var det tomt. Min älskade sa att det var det eviga kriget och sökandet som höll dem borta.”

”Sökandet?” frågade Frostnatt.

”Efter prinsessan”, svarade gamlingen. ”Båda sidor sökte ständigt efter henne. Värst av alla sökte Geire. Han hatade henne och den varelse som sades skydda henne. Nå... Allt det där var inget jag tänkte på så värst mycket. Jag och Silvervind var lyckliga. Vår son var fortfarande liten och fick ofta rida på mina axlar.”

Den gamle sneglade på Frostnatt med ett sorgset leende.

”Mm... Ja, så var det. Nå... Den sista gången vi var i Vinterträdgården, var på våren. Vi närmade oss genom

skogen och redan innan vi kom fram kände vi att det var något som var fel. Det fanns ett vibrerande obehag i luften. Då vi kom fram, kunde vi mellan träden se att det fanns maskiner och människor där. Stora sågmaskiner, kranbilar och män med gula hjälmar, hållande motorsågar. Ett par av de stora stenarna var omkullvälta och magin som skyddade trädgården var bruten.”

Medan den gamle mannen berättade kände Frostnatt en fysisk smärta hugga till i magen. Bilderna av det gamlingen målade upp fick fäste i hans huvud och klibbade fast. Den gamles ansikte var förvridet medan han talade.

”Några män med vinterrockar över kostymer stod och såg på träden. En filmade och en talade i en telefon. Männerna i de gula hjälmarna väntade. Min älskade var i chock. Hon sa att Vinterträdgården var den äldsta och mest heliga platsen och att hon måste hämta hjälp, sedan gav hon sig av. Jag blev kvar med vår son. Vi stod och såg mellan träden hur männen med kostymer gav order. Männerna i de gula hjälmarna började arbeta. De

gick fram till de vitskimrande stammarna med skrikande motorsågar som skar in i det första trädet. Flisor sprutade, mörkröd sav trängde fram och trädet darrade. Min son skrek som om han kände trädets smärta. Då det första trädet föll skrattade männen. Efter en order från kostymmännen brummade de stora maskinerna igång, motorsågarna skriade, sprutade ut avgaser och sedan gav dom sig på varsitt träd. Jag kunde inte se på mer. Kunde inte svika min älskade eller vårt barn. Så jag gick ut ur skogen, höjde min båge och vrålade ut en varning. Men min röst dränktes i dånet från motorerna, så jag släppte strängen och lät en pil slå in i en av de gulhjälmade männen. Såklart skulle jag ha skjutit en av dem med kostymer eftersom dom gav ordern, men... Ja, dom stod ju bara och såg på. Då ingen tycktes uppfatta vad som hände sköt jag en till man. Nu såg de andra vad som hände. Dom skrek och gömde sig bakom bilarna. Jag skrek igen att dom skulle ge sig av, att dom aldrig skulle komma tillbaka. Genom tårarna såg jag dem röra sig bakom bilarna. Jag sköt igen, men missade. Så förblindad

av sorg var jag, att jag inte såg att en av männen smög sig upp bakom mig. Han grep tag i mina armar och brottade ner mig på marken. Vi kämpade under några ögonblick. Bågen föll ur min hand och jag trevade efter kniven. Men fler män kom. Vi kämpade och slogs tills jag var nerpressad under många kroppar och inte kunde kämpa mer.”

Den gamle såg sig om som om han sökte efter fienderna. Han hejdade blicken på Frostnatt, tog ett andetag och fortsatte.

”Det var kaos och förvirring. Polisen kom och jag hamnade i en cell. Allt var som i en dröm. Folk frågade mig var jag hade varit alla år? Varför jag hade dödat min chef? Varför hade jag blivit galen? Vems barn var det jag hade? Frågor, frågor och jag kunde inte ge några svar. Jag försökte ljuga ihop något, men dom såg igenom det. Dom frågade om mina vapen. Varför sprang jag runt med pilbåge? Åter frågade dom om barnet. Vem var han? Varifrån kom han? Jag sa att barnet var mitt, men dom trodde mig inte. Ja, allt var kaos. Det blev en

rättegång och efter mycket om och men, så sa dom att jag var sjuk i huvudet. Jag hamnade på ett mentalsjukhus. Vet du vad det är?”

”Nej”, sa Frostnatt och skakade på huvudet.

”Det är ett sorts sjukhus för sådana som är sinnesförvirrade. Dom låste in mig och gav mig mediciner för att jag skulle hålla mig lugn. Jag frågade om min son, men dom svarade inte. Till slut var det en vårdare som berättade att min son hade hamnat hos en socialfamilj ...” Han hejdade sig då han såg Frostnatts undrande blick. ”Ja, alltså... han hamnade hos några människor med egna barn som tog hand om honom. Mm... Efter det hörde jag inget på ett tag. Inte förens några veckor senare då samma vårdare lät mig veta att en kvinna hade försökt kidnappa min son. Hon hade inte lyckats utan hade hamnat på ett liknade ställe som jag.” Den gamle mannen tystnade och kisade ut i vinternatten.

”Men varför berättar du allt det här för mig?” sa Frostnatt.

”För att jag vill...”, den gamle funderade under ett par andetag. ”Jag vill ställa saker till rätta.”

”Vad?” undrade Frostnatt.

”Låt mig tala klart så förstår du.”

”Javisst. Jag har inte bråttom.”

”På något vis... Jag vet inte hur, men efter något år kom hon till samma mentalsjukhus som jag satt på. Först visste jag inget, men så var det en annan patient som berättade för mig om Alven, som hade förflyttats till oss någon månad tidigare.”

Frostnatt mindes paniken han hade känt då han för första gången satte sig i en tunnelvagn. Det hade varit vidrig och hade känts som att han inte kunde andas. Bara tanken på att en dis skulle vara inlåst och utan möjlighet att fly fick Frostnatt att grimasera. Såklart hade han hört om Silvervinds öde tidigare. Det hade nog de flesta diser gjort. Men att höra det berättas av människomannen som hon hade älskat, att se den gamles smärta, gjorde ont på ett vis som han inte riktigt förstod. Det fanns en så djup och innerlig smärta i den

gamles ögon då han berättade och på något vis gick den rakt in i Frostnatts eget hjärta. Han svalde hårt och såg på den gamle då han fortsatte sin berättelse.

”Att vara inlåst”, fortsatte den gamle. ”Jag hatade det. Tänk dig en av er sitta inlåst, fullproppad med mediciner, förklarad av en hjärnskrynklande att du inte är den du är och att du bara hallucinerar.” Rösten sprack och den gamle mannen var tvungen att hejda sig några sekunder innan han kunde fortsätta.

Instinktivt sträckte Frostnatt ut handen och lade den lätt på den gamles axel. Under ett par ögonblick stirrade gamlingen tomt ut i vintermörkret. Sedan skakade han långsamt på huvudet och fortsatte.

”När jag hittade henne... var hon bara ett skal. Hon mötte min blick men såg mig knappt. Silverhåret som jag hade älskat så, var tort och glanslöst, hon hade ringar under ögonen. Tom, trasig, mager och sjuk av isoleringen.” Gamlingen hejdade sig, bet samman käkarna och svalde hårt. ”Hon tynade bort och jag kunde inget göra. Om och igen förklarade jag för henne vem jag

var, att hon skulle hålla ut och att vi skulle fly. Jag sa att vi skulle fly och finna vår son. Jag lovade henne att vi skulle göra det, bara hon stod ut. Det var vad jag ville och planerade för. Men det blev inte så ...” Åter tystnade den gamle mannen medan tårarna rann utmed kinderna.

En stund satt de så medan mannen grät tyst och stilla. Efter en blick på Frostnatt lyckades han samla sig och svepte med handen över kinderna.

”Jag tror”, sa han med viskande stämma. ”Att det som höll mig vid liv var tanken på att vi skulle fly och finna vår silverhåriga pojke. Att vi skulle fly tillbaka till skogen. Ni diser kan ju ibland se in i framtiden, känna ert öde så att säga, och kanske visste hon redan att det aldrig skulle ske? Jag vet inte, men kanske var det den insikten som gjorde att hon tappade hoppet. Eftersom hon inte åt någon mat blev hon allt svagare. Läkarna sa att hon måste äta, annars skulle hon få åka in på ett riktigt sjukhus. Jag tjatade också, men till ingen nytta. Men dagen innan dom skulle förflytta henne var det som att hon kvicknade till en kort stund. Hon ryckte till som ur

en dröm, såg på mig med intensiv blick och viskade något till mig. Först hörde jag inte vad hon sa eftersom rösten var så svag. Men...”, han hejdade sig och drog in luft, såg på Frostnatt igen och log ett bittert leende. ”Vet du vad hon sa?”

Hur skulle Frostnatt veta?

”Nej”, sa han och mötte den gamles blick.

”Jag hör inte vinden sjunga, jag hör inte forsen spela. Allt är tyst och hennes namn är för evigt förlorat... När hon dör, svartnar allt och vårt sista hopp är förlorat.”

Frostnatt rörde sig på bänken, sökte med blicken över den gamles ansikte och svalde.

Deras ögon möttes. En lång rysning for genom hans kropp.

”Det var det sista hon sa till mig innan hon blev förflyttad till ett annat, ett riktigt sjukhus.”

”Såg du henne igen?”

”Nej”, sa mannen hest. ”Jag såg henne aldrig igen. Men du vet vad som hände?”

”Ja”, sa Frostnatt lågt. ”Hennes öde är känt för oss alla.”

”Inte för mig”, sa gamlingen. ”Inte i detalj och så länge... den lilla tid jag har kvar så vill jag inte veta. Jag vill tro att hon flydde ut i skogarna. Att hon lever där än. Att hon sjunger sången om den sista prinsessan tills tiden rämnar och alla stjärnor slocknar. Om du vet, så berätta inte för mig. Låt mig leva dessa sista år med min tro, med mitt hopp.”

Smärtan var så stark att den skar rakt in i Frostnatts hjärta. Han kramade gubbens axel och nickade medan han försökte svälja ner tårarna som hotade att skymma hans blick. Till slut lyckades han stöta fram en fråga.

”Och barnet?”

”Barnet... Ja, vår silverhåriga pojke”, viskade gamlingen. ”Jag kommer dit.”

Vinterkylan och den höga himlen, de glittrande stjärnorna och den iskalla månen. På marken låg snön tjock och trädens grenar gnistrade av frost och snö.

Nattfrost drog in kall, ren luft, nickade och väntade medan den gamle samlade sig.

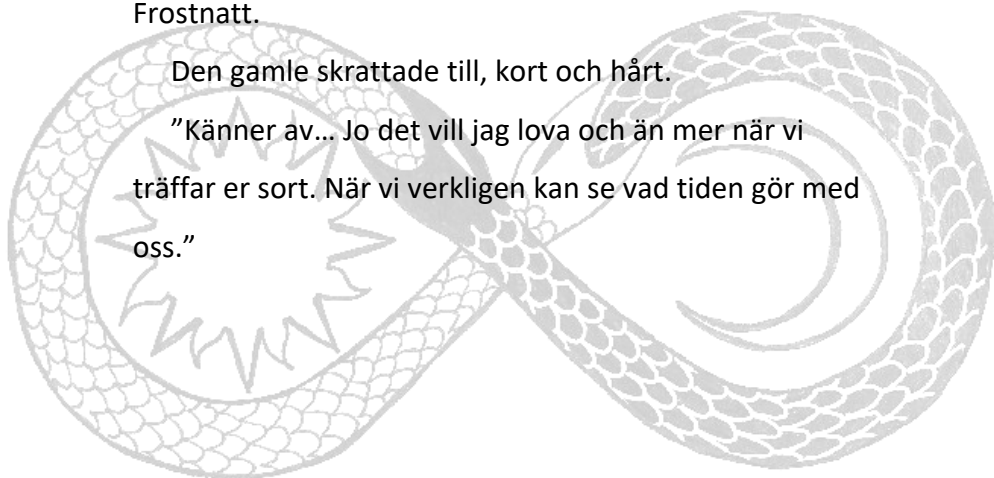
”Jag förstod aldrig kriget och hon gjorde inga större försök att förklara det för mig. Ibland tror jag att hon inte förstod det själv. Eller så ville hon inte blanda sig i. Men hon berättade i alla fall att det fanns olika sidor. Vissa ville kriga mot människorna och vissa vill det inte. Men alla diser vill kriga mot varandra. Det fanns så mycket hat och rädsla, sa hon. Så många brott hade begåtts. Allt för många för att det någonsin skulle bli fred. Men hon ville inte ha något med det att göra. Hon ville leva sitt liv med mig och vårt barn. Det var det jag också ville. Men jag såg något när jag var på sjukhuset... Något som jag inte hade sett eller tänkt på under alla mina år med henne. Den där första tiden märkte jag inte av det. Men en morgon då jag var inne på toaletten såg jag in i spegeln och det var en främling som mötte min blick. Borta var mitt ansikte, mitt hår, min kropp istället var där en främling. Utan att jag hade märkt av det, så hade jag åldrats. Då jag och silvervind träffades var jag

en unga man. Tjugosex hade jag varit. Jag var tvungen att titta i tidningen, se på datumet och fundera för att komma fram till min ålder. Femtiotvå hade jag blivit. Jag kunde inte begripa det. På Silvervind syntes ingen skillnad. Hon såg fortfarande ut som tjugo... ”

”Ja, tiden är annorlunda för er. Ni känner av den”, sa Frostnatt.

Den gamle skrattade till, kort och hårt.

”Känner av... Jo det vill jag lova och än mer när vi träffar er sort. När vi verkligen kan se vad tiden gör med oss.”

Slutet

Nå ... Jag var inspärrad i fem år. Vid några tillfällen försökte jag fly och till slut, en sommarkväll, lyckades jag. När jag äntligen kom ut var jag sjuk av rädsla för min son och min älskade. Jag flydde tillbaka mot Vinterträdgården där vägen till vårt hus gick. De stora risade stenarna var alla spruckna och fallna. Dimman var borta och träden fällda. Döda stumpar stack upp ur den trasiga, sönderslitna jorden. Djupa fåror efter människors tunga fordon fanns överallt. Där fanns skräp. Läsk och ölburkar, gammalt godispapper, plastpåsar, bildäck, cigarettfimpar och allt annat som hör mänskligheten till. Först stod jag tyst i chock, sedan grät jag och efter det höjde jag mina nävar mot himlen. Jag sökte mig tillbaka till vårt hus vid sjön. Tiden hade tagit sig igenom illusionens väv. Taket hade sjunkit in, väggarna var täckta av mossa, dörren var infallen som att någon hade brutit upp den. Inget av våra saker fanns kvar, istället fanns där mer av människors skräp.

Ölburkar, cigarettfimpar, plastpåsar och förpackningar. Någon hade använt ett hörn som toalett. När jag såg förfallet och smutsen, så började jag känna mig galen och frågade mig själv om jag hade drömt alltihop. Jag sparkade runt bland skräpet med tårarna rinnande. Liksom en vålnad vandrade jag ner till sjön där jag och Silvervind brukade bada. Där satte jag mig med ansiktet i händerna. Tankarna snurrade. Tänk om jag är galen, tänkte jag. Tänk om doktorerna har rätt, att jag är galen och är farlig för människor? Kan det vara så? För inte kan det finnas diser och magi och vargar stora som hästar.”

Den gamle tystnade och såg ut i mörkret. Frostnatt kunde fortfarande känna hans sorg och förtvivlan.

”Länge satt jag så medan tårarna rann. Då jag efter en lång stund höjde huvudet och blickade ut över sjön, såg jag den långa disen stå på andra sidan och betrakta mig. Jag kom på fötter och rörde mig långsamt stranden. Då vi möttes fanns det sorg i hans ögon. Jag frågade om Silvervind och han sa att han inget visste. Jag frågade om vår son, om han visste var han fanns? Han svarade att

han nu bodde hos diserna och att han skulle slippa människorna. Jag bad att få träffa honom, att få tala med honom och få berätta om hans mor, om mig och hur vi hade träffats. Jag sa att jag saknade min son så oerhört och att jag inte hade någon lust att leva nu när Silvervind och han var borta, men att min son kunde ge mig livsviljan åter. Den långe disen lysnade på allt jag sa och jag hoppades att hans hjärta skulle vekna, att han skulle ta med mig till min son. Men istället för att säga det jag ville, sa den långe disen att det var bäst om min son fortsatte att tro att hans far var död.”

”Död... Sa han så?” frågade frostnatt.

”Ja”, sa den gamle mannen med ansiktet förvridet av smärta.

”Så du såg honom inte igen?”

”Nej, jag såg honom inte på många år.”

”Jag beklagar.”

”Vägarna tillbaka till disernas riken var nu stängda för mig. Åren gick. Jag vandrade som en hemlös i människornas värld och väntade på att dö. Jag tog mig

till människornas huvudstad, Stockholm. Här träffade jag den evige Sebastian, jag såg gömda diser, enstaka mansulvar och andra varelser. Jag såg dem som bor under staden, i gångarna och hålrummen. Många förvridna och förtvylade varelser. I min ungdom hade jag aldrig sett sådant, men min blick hade ändrats efter alla år med Silvervind. Tiden gick och jag blev allt äldre. Min kropp började värka, mitt hår vitnande, djupa fåror ristades i mitt ansikte. Jag var säker på att om Silvervind skulle se mig nu, så skulle hon aldrig känna igen mig. En dag, av någon outgrundlig anledning, vandrade jag in på ett museum. Där i monstrarna såg jag disers saker. Det stod att det var dittan och dattan, från det eller det stället. Men jag visste att det inte stämde, utan att det var disers saker. Pilspetsar, någon kruka, inskriptioner, detaljer. Jag återvände ibland och tittade på dom där sakerna.

En dag stötte jag ihop med en man som var arkeolog på ett av de där museerna. Jag var på en geologisk avdelning och såg ner i en monter. En gammal man

ställdes sig bredvid mig och knackade på glaset. Det där, sa han är egentligen inte en sten. Det han pekade på var något som såg ut som några droppformade kristaller. Vad är det, frågade jag. Han såg på mig och sa att det var något han hade hittat i skogen för länge sedan och att det egentligen var kärnor från de mest fantastiska frukter jag kunde föreställa mig.” Gamlingen hejdade sig och vände sig mot Frostnatt.

De gamla ögonen studerade honom som för att se om orden hade effekt, och det hade dom. Långa rysningar for genom Frostnatts kropp. Han stirrade på den gamle och vågade knappt tro det han hörde. Så många gånger hade han hört om frukternas kristallskimrande kärnor och deras magiska egenskaper. Alla hade sökt efter dem i jorden där trädgården hade legat, men ingen hade aldrig funnit några.

”Vad... Menar du att...”

”Ja, exakt. Det var kärnor från Vinterträdgårdens frukter.”

”Var? Var finns dom?”

Den gamle mannen räckte ut handen och lade den på Frostnatts axel. En stund satt han helt stilla och såg in i hans ögon.

”Det ska jag visa dig snart... Men först måste du höra slutet på berättelsen.”

”Så, berätta”, sa Frostnatt ivrigt.

”Arkeologen och jag samtalade en stund. Jag frågade om frukterna och han berättade. Jag sa till honom att jag också hade sett dem. Han frågade hur och när? Jag berättade valda delar av min historia. Först såg det ut som att han inte trodde mig, men till slut, då jag beskrev frukternas ljus, ändrade han uppfattning. Han sa att han jobbade på museet och att han hade hittat flera saker som var högs ovanliga. Sedan bad han mig följa med ner i källaren där sakerna förvarades... och det fanns saker. Mängder av dem. Sådant som arkeologer hade samlat på sig och som dom inte riktigt visste var dom hörde hemma. Han visade mig pilspetsar, ett dolkblad, en svärds klinga med disers ristningar, en bågare som var gjord i rödglödande kristall, ett par armringar och ett

halsband med förunderliga bilder. Han berättade att en del av sakerna hade legat i jordlager som visade på att dom var över femtontusen år gamla. Till slut, då vi hade tittat på flera olika saker, sa han att han ville visa mig något som han hade hittat i en utgrävning under Stockholm. Han tog mig med in i ett annat rum. Där öppnade han ett kassaskåp, stack in handen och plockade ut en trasa. Försiktigt lade han trasan på skrivbordet, lindade upp och visade en runristad bärnsten. Det var ingen vanlig sten, utan en som var fylld av magi. Den fångade upp ljuset från lampan. Sög in det... och ljuset dansade där inne, på samma vis som norrskenet dansar. Grönt, svepande ljus, i ständig förändring. Den var viktig det förstod jag. Jag vet inte hur jag viste, jag bara gjorde det. När jag gick genom stockholmsnatten den kvällen, tänkte jag att jag hade fått reda på något som diserna verkligen ville veta. Något som jag kunde byteshandla med.”

”Det kan jag tro”, sa Frostnatt med blicken fäst på den gamle. ”Vet du vad det var du fann?”

”Jag har mina aningar.”

”Nå... Avsluta din berättelse”, sa Frostnatt.

”Jag gav mig tillbaka till sjön för att finna den långa disen. Länge väntade jag, men jag såg honom inte. Jag vandrade till platsen där vinterträdgården hade legat. Jag stannade där i många dagar. Sommar blev till höst. Men inte heller där dök han upp. Till slut återvände jag hem och försökte bygga upp det lilla huset, men jag kunde inte göra det som Silvervind hade gjort... och de fyllde mig med sådan sorg att jag inte kunde fortsätta. Istället byggde jag en koja vid forsén. Där bodde jag i några år. En sen höstdag, då jag satt på en liten klippställning och fiskade dök han upp. Lika ung och vacker som alltid. Han såg på mig med trötta ögon och frågade varför jag strök runt på de gamla platserna och varför jag inte dog så som människor ofta gjorde när dom var i min ålder? Jag berättade för honom vad jag hade hittat och vilket pris jag ville ha för att visa dem för honom. Att jag ville återse min silverhåriga son en gång till innan jag dog...”

”Och?”

En lång stund satt den gamle tyst och blickade ut i vinternatten, sedan vände han sig långsamt om och såg på Frostnatt.

”Och nu har jag återsett honom.”

Under några hjärtslag satt Frostnatt tyst och tittade på den gamle. Först kunde han inte riktigt förstå. Men så gick det långsamt upp för honom.

”Jag?”

”Ja”, sa den gamle viskande.

Tankarna snurrade. Vågor av känslor drog genom Frostnatts kropp. Kunde det vara möjligt? Han visste att hans far inte var hans riktiga far, att det fanns en annan som hade dött för länge sedan. Han hade bleka minnen av ett litet hus, en äng med högt gräs, en vild fors och en sjö. Det fanns också ett blekt drömminne av en mor med långt skimrande hår. Men fadern kunde han inte minnas. Visste den gamle människan var Vinterfrukternas säd fanns? Visste han att det måste vara Edsstenen som han hade funnit på museet?

Den gamle satt och iakttog honom. De uråldriga ögonen, det gamla ansiktet, fullt av rynkor ville att han skulle säga något. Frostnatt visste att han borde göra det, men vad? Han såg ner på sin ena hand och sedan på gamlingens rynkade, fläckiga näve. Åter blickade han upp mot honom och försökte känna igen något i ansiktet eller ögonen.

”Minns du något?” sa gamlingen.

”Jag minns lite. Något vagt. En kvinna.”

Gamlingen nickade.

”Ja, du var väldigt liten. Några få år bara, och det är väldigt länge sedan nu. Jag tror att jag var runt fyrtio när dom tog dig.”

”Hur gammal är du nu?” frågade Frostnatt.

”Jag är mer än åttio.”

”Är det gammalt för människor?”

”Ja, mycket. Jag har inte lång tid kvar nu”, sa gamlingen och nickade. Under några ögonblick satt han tyst och studerade Frostnatt. ”Minns du inte... Jag hade dig på mina axlar. Vi gick genom vår skog med dom

väldiga ekarna. Din mor sjöng för oss. Hon sjön om prinsessan vars namn bor i vinden.”

Frostnatt log och drog samman ögonbrynen.

”Sjög min mor om den förlorade?”

”Ja”, viskade gamlingen och nickade.

”Varför?” sa Frostnatt. Han kunde inte hålla förvåningen borta ur rösten. Varför skulle hans mor sjunga om deras fienders prinsessa?

”Jag tror att... Att hon ville att prinsessan skulle rädda diserna från undergång. Att hon var deras... er enda chans.”

”Vår enda...”

”Ja”, sa gamlingen med ett sorgset leende. Han stack in handen i rocken, rotade runt och drog ut den. I handen höll han en liten, mörkblå ask.

”Detta var vad jag kunde komma över”, sa han och lade asken i Frostnatts hand. ”Stenen finns i kassaskåpet i naturhistoriska museets källare.”

Frostmatt nickade långsamt, såg ner på asken och öppnade försiktigt locken. På en bädd av jord låg tre droppstensformade, skimrande kristaller.

”Jag önskar av hela mitt hjärta att jag får se dig igen. Att du vill se mig igen och tala med mig. Om du inte vill, så förstår jag... Men om du vill, så får du tag i mig här”, han lade en lapp i Frostmatts hand.

”Jag...”, började Frostmatt. Han tvekade på orden och såg in i den gamles ögon.

Vad skulle han säga? Ville han träffa honom igen? Han visste inte. Det fanns inget hos den gamle som var bekant. Ingenting som kändes familjärt. Det var en främling som berättade en historia, och det kunde ha varit vem som helst som berättade den... Om det inte hade varit för det där med hans mor... att hon sjöng.

”Du minns inte”, sa gamlingen med sorg i blicken. ”Det är inte ditt fel. Men för din mors skull. Återställ trädgården, ta stenen och finn prinsessan”, sa gamlingen, kom grimaserande på fötter, såg åter på Frostmatt med ett sorgset leende. ”Jag är i alla fall glad

att jag har fått se dig en gång till”, sa han och rörde sig bortåt mot gångvägen som ledde mot Solna centrum.

Frostratt följde honom med blicken, kramade fröasken i handen och reste sig för att gå åt det motsatta hållet. Några meter gick han sedan kom ett minne rusande tillbaka. Bilden av en man med mörkbrunt hår och skägg. Doften av tall och gran. En röst så spröd, likt en porlande bäck. Han satt på mannens axlar och höll händerna i faderns trassliga hår. Stora, varma händerna som höll om han kinder då vintervinden ven och som gömde hans små fingrar när dom var iskalla. Den stora kroppen som böjde sig åt sidan så att Frostratt kunde lägga sig bredvid modern då mardrömmarna hade väckt honom. Allt det där och mer kom i väldiga vågor av minnesbilder. Han stod som frusen och lät minnena ta honom. Djupt inombords ekade hans egna skrin av fruktan när fadern brottades ner av männen med gula hjälmar. Bilder... bleka, otydliga bilder av fosterfamiljen vid middagsbordet. De främmande barnen som stirrade på honom. Hur dom alla stirrade på honom, och de

stirrande blickarna byttes till skräck i deras ansikten då modern kom in i huset. Hennes silverhår och bågen med pilen som blixtrade i ljuset. Familjens pappa som stirrade med ögonen uppspärade. Hur mamman höll honom då dom flydde på en gata. Ljuden av sirener när polisen kom. Sedan den natten då Vandrare stod vid sängens fotända och visade med tecken att han inte fick säga något. Hur dom flydde ut i natten till disernas värld.

Långsamt, liksom i en dröm vände han sig om och såg längsmed gångvägen mot centrumet.

”Far”, viskade han.

Men mannen hade försvunnit bort under gångtunneln. Under några ögonblick ville han följa efter, men sedan såg han ner på asken i handen och insåg att det andra var viktigare. Vinterträdgården skulle kunna leva igen, Edsstenen kunde bli deras och då skulle vapenstilleståndet vara över och prinsessan... Han skulle finna prinsessan... och om han fann henne, vad skulle han göra då?

Läs mer om Frostnatt i
ALVY – DEN FÖRLORADE

Tack

Mamma & Uffe

Pappa & Kerstin

Richard Oscarsson, Mila Harding, Rickard Högye,

Katarina Persson, Anders Nyman,

Janne Persson, Kola Krauze

Speciellt tack till

Min älskade hustru Isabell av Alvfloden.

Min mentor Jorun Moden

Konstnärsgudinnan Christine Sjöström

Inspiratören och konstnären Ylva Styffe

Miramir förlag och Kristina Suomela

&

disen, Isolde Ankarsparre, som inspirerade mig till att skriva om Frostnatt och den magiska Vinterträdgården.